

[Poul Dam.]

kan betragtes som et redskab i den økonomiske politik. Det er der blevet talt en hel del om, og der tales om perspektivplanerne for den private sektor og om den generelle langtidsplanlægning, som sker i forbindelse hermed. Jeg tror, det er vigtigt at understrege et synspunkt, som vi tidligere har fremført, nemlig at der i al denne planlægning, i alle disse perspektivplanlægningsrapporter osv. bør ske en frigørelse fra den gamle idé om, at samfundets ressourcer var konstante, at produktionens størrelse var noget konstant, noget, der var påvirket af finansloven og regeringens økonomiske politik.

Ud fra det synspunkt er finansloven jo nærmest en fordelingsorienteret finanslov. Man tager nogle penge ét sted og bruger dem et andet sted. Man kunne tænke sig en finanslov, der blev produktionsorienteret, som ganske bevidst var lagt sådan op, at man sagde: igennem de pengestrømme, som ledes via staten, øver vi en sådan indflydelse på det økonomiske klima her i landet, at produktionen bliver maksimeret, og vi vil derigennem ikke alene få betydelig flere penge at gøre godt med ud fra de formål, som vi nu anser for at være det offentliges, men vi vil også få en forbrugsstigning for befolkningen.

Hvor meget staten i øjeblikket beslaglægger af samfundets ressourcer, kunne fru Grethe Philip ikke finde ud af, og når hun ikke kan, så kan jeg lige så godt lade være at forsøge at finde ud af det. Men det kan vel gøres af folk, der har bedre tid, end fru Grethe Philip og jeg har haft hidtil. Det er imidlertid som sagt ikke det afgørende, det afgørende er: hvordan kan vi forøge ressourcerne, hvordan kan vi forøge produktionens størrelse?

Det er vort indtryk ud fra socialdemokratiets 4 års program — som ganske vist stammer helt tilbage fra valgkampen i september, men som jeg forstår at hr. Lysholt Hansen i hvert fald har hos sig endnu — at socialdemokratiet heller ikke mener, at

disse ting er neutrale og upåvirkelige. Socialdemokratiet mener, at man igennem statens indsats kan gøre noget for at gavne erhvervslivet, dvs. for at forøge samfundets produktion. Jeg kan trøste fru Grethe Philip med, at hvis det sker og vi virkelig får forøget produktionen — og det er målet — så er de nye skatter, som fru Grethe Philip så gerne vil have SF's stemmer til, inderligt overflødige. En skatteforøgelse kommer, fordi man ikke har kunnet klare dette væsentlige og centrale økonomiske problem, nemlig at forøge samfundets produktion. Det er det, der må være formålet med hele den økonomiske politik.

Vi tror, at socialdemokratiet har den bedste vilje, men vi synes rigtignok, at man foreløbig viser den meget lidt. Der er noget valent og forsigtigt over de antydninger om en ny erhvervs politik og en ny økonomisk politik, som socialdemokratiet og regeringens medlemmer fremkommer med. Det minder om folk, der er bange for at springe på hovedet i, og som står og prøver den ene storetå for at se, hvor koldt vandet egentlig er.

Det er naturligvis ikke helt uforståeligt. En mindretalsregering er en mindretalsregering, den kan når som helst blive udsat for den store generalmønstring, hvor vi alle må være her og tælle med, således at man kan konstatere, hvor mange der nu er på den ene og på den anden side. Og man kan måske hele tiden spekulere over i en mindretalsregering, om det kunne lade sig gøre at få et bredere parlamentarisk grundlag, men må altså ikke kaste alle broer af bag sig. Det er meget forståeligt og meget menneskeligt, og hvis man beskæftiger sig med politisk historie, vil man i hvert fald kunne finde en stor svensk statsminister, der magtede at køre med skiftende flertal, snart til højre og snart til venstre i salen. Han er død for længe siden, og der har ikke været sådan en i Danmark.

Spørgsmålet er da også, om regeringen har noget som helst håb om at kunne føre en politik af denne art, hvor man ind-